

தமிழ் இலக்கியஞ்களைல் அங்கதம்: ஒரு பார்வை

ஆ.கார்த்திக்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
கே. ஜி. கலை அறிவியல் கல்லூரி,
கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

அங்கதம் என்ற சொல்லுக்குப் பழிச்சொல், வசைபாட்டு, நகையாடல் என்று பொருள். சங்க காலத்தில் “அங்கதம்” என்பது ஒருவரின் கீழ்த்தரமான குணத்தை, நயமாக நகைச்சுவையுடன் சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது. தனிமனிதனாயினும் சமூகமாயினும் அதன் குற்றங்குறைகளை இடித்துக் கூறப்பட வேண்டும். அங்ஙனம் கூறும்போது ஒருவரை மகிழ்வுறுத்துவதற்காக அவை கூறப்படவில்லை. ஒருவரின் முகமுடியைக் கிழித்தெறிவதால், ஒருவரது சாயத்தை வெளுக்கச் செய்வதால் அவை ஏளனம் மிக்கவையாகின்றன. தீங்கின் தோலை உரித்து உண்மையை வெளிப்படுத்தும் அவை குறிப்பாக இலக்கியத்தில் காணப்படுவது “அங்கதம்” ஆகும்.

“அங்கதம்” என்பது “தீங்கையும் அறிவின்மையையும் கண்டனம் செய்யும் பாட்டு” என்பது ஜான்சனின் கூற்றாகும். இவ்விளக்கத்தில் கேலி, நகையாடல், சிரிப்பூட்டுதல் அல்லது ஏளனம் என்று பொருளாகும். அங்கதப் பண்பை, அங்கதக் குறிப்பை, அங்கத உணர்வை தமிழ் இலக்கியங்களில் கீழ்க்கண்டவாறு காணலாம்.

தொல்காப்பியர் கூறும் அங்கதம்

தெளிவு கருதி முதற்கண் தொல்காப்பியர் விளக்கும் அங்கதம் பற்றிய நூற்பாக்களைக் காண்போம். தொல்காப்பியர், அவர் காலநிலைப்படி, உலக வழக்கைத் தழுவி ஏழுவகை யாப்புகளைக் குறிக்கும்பொழுது அங்கதத்தையும் யாப்பாகவே கருதுகிறார்.

“பாட்டு உரை நூல் வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்

வண்புகழ் தன்பொழில் வரைப்பின்

நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர் வழங்கும்

யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்.”

(தொல்.1376)

மூவேந்தர் காக்கும் தமிழ்நாடு என எல்லை வகுத்துக் கூறி, அங்கு வாழும் “அகத்தவர்” அனைவரும் வழங்குவன இவ்வேழுவகை யாப்பு எனக்கூறியது ஏனென்றால் புலவர், கலைஞர். மக்கள் என்ற வேறுபாடின்றி அனைவரும் வழங்குவன என்பதே கருத்தாகும். இவற்றுள் கதை, பிசி என்னும் விடுகதை, அங்கதம், முதுசொல் என்னும் பழமொழி என்பன நான்கும் மக்களும் வழங்கிய இலக்கிய வகைகளாகும். பாட்டு, நூல், வாய்மொழி என்பன மூன்றும் பெரிதும் கற்றவரிடையே வழங்குவனவாகும். இவற்றுள் ஒன்றாகக் குறிக்கப்படும் அங்கத யாப்பு, முற்காலத்தில் நாட்டார் வழக்கில் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது.

அங்கதத்தை “கூற்றிடை வைத்த குறிப்பினான” என்றும் விளக்குவதால், இவை தனிப் பாடலாக அல்லாமல் பிற பாடல்களிடையே வருதல் கூடும். தோழி கூற்றுப் பாடல்களில், தலைவனது பரத்தைமை ஒழுக்கம் பாடலினிடையே குறிப்புமொழியாக வைத்து நகையாட்டப்படுகிறது. சாதாரண உலக வழக்கிலும் உரையாடலிடையே இவர் மிகப் பெரியவர் நினைத்தால் ஊரையே விற்றுவிடுவார் என கேலி பேசுவர். இதில் உள்ள குறிப்பு அவர் பெரும் தந்திரக்காரர் யாரையும் ஏமாற்றக்கூடியவர் என்பதேயாகும். இதுவே கூற்றிடையே குறிப்பு வைத்துப் பேசுதல் அல்லது ஏளனமாகப் பேசி நகையாடுதல் என விளக்கமளிக்கிறார் தொல்காப்பியர். மேலும்

“அங்கதம் தானே அரில்தபத் தெரியின்

செம்பொருள் கரந்து என இரு வகைத்தே”

(தொல்-1381)

அங்கதத்தின் வகையை உணர்த்தும் தொல்காப்பியர் இரண்டு வகையாகக் கூறுகிறார்.

1. செம்பொருள் அங்கதம் - நேரே வசை கூறுவது.

2. பழிகர்ப்பங்கதம் - பழியை மறைத்துக் குறிப்பாகச் சொல்லுவது.

செம்பொருளங்கதம்

“செம்பொருளாயின் வசையெனப் படுமே”

(தொல்-1382)

ஒருவரது குற்றங்களைப் பளிச்சென்று வெளிப்படையாக கூறும் வசைசொழி செம்பொருளங்கதம் ஆகும்.

பழிகரப்பங்கதம்

“மொழி கரந்து சொல்லின் அது பழிகரப்பாகும்”

(தொல்-1383)

வசையை வெளிப்படையாகக் கூறாது, சொற்களிடையே வைத்து, குறிப்பாகக் கூறுவது பழிகரப்பங்கதம் ஆகு

திருவள்ளுவர் கூற்றில் அங்கதம்

கதம் என்ற சொல் திருக்குறளில் வருகிறது. அதற்கு கடுஞ்சினம் என்று பொருள்.

“கதங்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி

அறம்பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து.”

(குறள்-130)

அங்கதம் வெண்பா யாப்பில் வருமென்பார் தொல்காப்பியர். அதற்கேற்ப திருக்குறளில் சில பாடல்கள், நகை கலந்த அங்கதமாய் உள்ளன.

“தேவர் அனையர் கயவர் அவருந்தாம்

மேவன செய்தொழுக லான்.”

(குறள்-1073)

இக்குறட்பா தேவர்களைக் குத்திக்காட்டுகிறதா? அவர்களை உவமை கூறிய கயவர்களைக் குத்திக்காட்டுகிறதா? என்பதுவே ஒரு நகையாடல்தான்.

தேவர்கள் தம்மை நயப்பாரின்றி தாம் விரும்பியவண்ணம் ஒழுகும் இயல்புடையவர் கயவரும் அதுபோல் தாம் விரும்பியவாறு நடப்பர். பெரியவர்களுக்கோ அறநெறிகளுக்கோ கட்டுப்படாது கண்டவாறு திரியும் கயவர்களைத் தேவருடன் ஒப்பிட்டுப் புகழ்வது போல் கூறி நயமாகக் கடிந்து கூறும் விதம் நகைச்சுவையுடையதாகிறது.

“மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன

ஒப்பாரி யாம்கண்ட தில்.”

(குறள்-1071)

என்ற குறளிலும் நகையாடல் உள்ளது. உலகில் யார் நல்லவர், யார் கயவர் என வேறுபாடு அறிய முடிவதில்லை. “மக்களே போல்வர் கயவர்” என்னும்போது மிக உயரத் தூக்கி வைத்து, கீழே குப்புற விழ வைக்கும் நடை இதுவாகும்.

“பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின் கண்

பீழை தருவதொன்று இல்.”

முட்டாள்களுடன் நட்புக் கொள்வது மிகமிக இனிது என்கிறார் வள்ளுவர். ஏனென்றால் விலகும்போது பிரிவுத் துன்பம் ஏதும் இராது என்று விளக்கமளிக்கிறார். இக்குறட்பாவில் நட்பைச் சிறப்பிப்பது போல் தொடங்குவதிலேதான் நகையாடல் உள்ளது.

விவேக சிந்தாமணியில் அங்கதம்

பழம்பெரும் நூலாகக் கருதப்படுவது விவேக சிந்தாமணியாகும். அதிலே ஒரு செய்யுள்,

“குரங்கு நின்றுகூத் தாடிய கோலத்தை கண்டே

அரங்கு முன்புநாய் ஆடிக் கொண்டாடுதல் போல

கரங்கள் நீட்டியே பேசிய கசடரைக் கண்டே

சிரங்கள் ஆடியே மெச்சிடும் சிறியவர் செய்கை”

(வி.சி.109)

இப்பாடலில் குரங்கு ஒன்று அரங்கத்திலே கூத்தாடிய அழகைக் கண்டு அரங்கத்தின் முன்பாக நின்றுருந்த நாய் தானும் ஆடி, ஆடிய அக்குரங்கையும் புகழ்ந்தது. இது எதைப்போல என்றால், தங்கள் கைகளை அங்கும் இங்கும் வீசிப் பேசுகின்ற அற்பர்களின் ஆடம்பரப் பேச்சுக்களை பார்த்தும், கேட்டும் மூடர்கள் தலையை அசைத்துப் புகழ்வதற்கு ஒப்பாகும்.

மூடர்களை, மூடர்கள் கொண்டாடுவார்கள் என்பதற்கு ஒரு பாடல்,

“கழுதைக் காவெனக் கண்டு நின்றாடிய அலகை

தொழுது மீண்டும் அக்கழுதையைத் துதித்திட அதுதான்

பழுதிலா நமக்கு ஆர் நிகராதெனப் பகர்தல்

முழுதும் மூடரை மூடர் கொண்டாடிய முறை போலாம்”

(வி.சி-110)

இப்பாடலில் “கா” வெனக் கதறிய கழுதையின் குரலைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் பேய் ஒன்று, அதைத் தொழுது துதிக்கிறது. அதைக் கேட்ட கழுதை இசையில் நமக்கு நிகர் நாமே என்று இறுமாப்பு அடைகிறது. இதைப்போல, மூடர்களை மூடர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள் என ஆசிரியர் வசைபாடியுள்ளார்.

ஒளவை பாடிய அங்கதம்

அங்கதம் என்று கூறக்கூடிய தனிப்பாடல் ஒன்றை ஒளவையார் பாடியுள்ளார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, ஒளவையை புறந்தந்து போற்றியவன். அவன் எப்பொழுதும் போர்க்களத்திலேயே இருக்கும் பெருவீரன். தொண்டைமான் அஞ்சி மீது படையெடுக்க ஆயத்தமானான். அஞ்சி இது ஒரு வேண்டாத சண்டை என எண்ணிப் போரை நிறுத்தாமாறு ஒளவையைத் தூது அனுப்பினான்.

ஒளவை தொண்டைமானிடம் தூது சென்றான். அவனுக்கு ஒளவை அதியமானுக்கு வேண்டியவர் என்பது தெரியும். எனவே தற்செருக்குடன் தான் மிகப் பெரிய படைக்கலன்களையும் படைகளையும் வைத்துள்ளவன் எனக்காட்டி ஒளவையைத் திணரவைத்து விடலாம் என எண்ணினான். அதற்காக அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய், தன் படைக்கலன்கள் குவிந்து கிடக்கும் படைகலக் கொட்டிலைக் காட்டினான். ஒளவை அஞ்சி விடுவான் என எண்ணினான் போலும்.

ஆனால் ஒளவையார் உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். எத்தனை எத்தனை படைக்கலன்கள் இருந்தாலும் தொண்டைமானும் அவன் படைகளும் அடிக்கடி போர்செய்து பழக்கப்படாதவர்கள். அஞ்சியோ போரே வாழ்வாகப் பயிற்சி மிக்கவன். அவனிடம் படைக்கலன்கள் குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால் அவனும் அவன் படைகளும் அவற்றை பயன்படுத்திப் பயன்படுத்தி அவை சிதைந்தும் முறிந்தும் இருக்கலாம். எனினும்

தொண்டைமான், நெடுமான் அஞ்சியை வெல்லுதல் அரிது என்பதை அவனுக்கு உணர்த்த எண்ணினார். குறிப்பாக ஒரு கருத்தை வைத்து ஒரு பாடலைப் பாடினார்.

“பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திறள் நோன்காழ் திருத்தி நெய் யணிந்து
கடியுடை வியனகரவ்வே, அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றைக் குறிலோ மாதோ, என்றும்
உண்டாயிற் பதங்கொதடுத்து
இல்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல் எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே.”

(புறம்-95)

தொண்டைமான் பிறர்க்கு ஈந்து வாழ்ந்தவனல்லன். செல்வச் செழிப்புடன் தன்னலத்துடன் அரண்மனை வாசம் செய்தவன். அவனுடைய அரண்மனையில் மிகக் கூடுதலான படைக்கலன்கள் புதிதுபுதிதாக இருந்தன. அவற்றுக்கு மயில்தோகை அணிந்து மாலை சூட்டியிருந்தன. வேல்களின் அடிப்பாகம் வலிய திரட்சியுடன் நெய்பூசித் திருத்தமுற விளங்கின. அவை காவல் பொருந்திய அரண்மனைக்குள் பத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒளவைக்கு மனதிற்குள் சிரிப்புதான் வந்தது. இவை பாதுகாக்க வேண்டிய படைக்கலன்கள் பாதுகாப்பாக வைக்கப் பெற்றிருந்தன. ஆனால் அஞ்சியின் படைக்கலன்கலாகிய அவையோ போர்க்களத்தில், போரிடப் பயன்பட்டமையால் பகைவர்களைக் குத்தி, முனை சிதைந்து போயின. அதனால் கொல்லனது உலைக்கலத்தில் பழுதுபார்க்க வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒளவையார் இவ்வேறுபாட்டை உணர்த்திப் பாடி மேலும் பாடினார். “கூடுதலாக இருந்தால் அவ்வுணவை இரவலர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவான். இல்லையென்றால் இருப்பதை வைத்து, இரவலருடன் இருந்து தன் பங்கை உண்பான். அவன் வறியவராம் சுற்றத்திற்கு தலைவன். அவனது வேற்படைகள் இத்தகைய அழகுடையன அல்ல” என்றார்.

இதனால் அதியமான் அஞ்சி போர்ப்பயிற்சியுடையவன் என்பதும், அவனை வெல்லுதல் போதிய படைப்பயிற்சி இல்லாத தொண்டைமானுக்கு இயலாது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன.

“கடியுடை வியனகரவ்வே” என்பதிலுள்ள கேலி, கிண்டல், நகையாடல் நுட்பமானது. படைக்கலன்கள் இருக்கின்றனவாம். அதனை ஒரு படைக்கல அருங்காட்சியகம் போலக் காட்டுவது அங்கதச் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறது.

மேலும்,

“ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிறள் கொண்மூ
மாக விசும்பின் நடுவு நின்றாங்குக்

கண்பொர விளங்கும்நின விண்பொரும் வியன் குடை

வெயில் மறைக் கொண்டன்றோ இன்றே, வருந்திய

குடிமறைப்பதுவே, கூர்வேல் வளவ்

(புறம்-35)

ஒளவையார், “கூறிய வேலினையுடை சோழ மன்னனே வாணில் சூரிய வெப்பத்தை தாங்கி, அதை மறைத்து நடுவே திறண்டு நிற்கும் கருமுகிலைப் போல காண்போர் கண்ணில் ஒளிவீசித் தகழும், விண்ணையே மறைக்கும் படியான உனது வெண்கொற்றக்குடை, உனக்கு வெயிலை மறைப்பதற்காக வைக்கப்பட்டதல்ல, வளவ் அது வருந்திய குடிகளின் துன்பத்தை மறைக்க - துடைக்க என்று வைக்கப்பட்டது என அறிவாயாக” என்று உணர்த்தினார்.

தன் தலைக்குமேல், அரியணையில் உள்ள வெண்கொற்றக்குடை வெயிலை மறைப்பதற்குப் பிடிப்பதன்று என்பது மன்னனுக்குத் தெரியாதா? இதிலுள்ள புலவரின் அஞ்சாமை, சொல்லாடல் திறன், ஏளனம்பட எடுத்துரைத்த பாங்கு இதனைச் சிறந்த அங்கதமாகக் காட்டுகிறது.

அகநானூற்றில் அங்கதம்

பரத்தை வீட்டிற்குப் போய்விட்டு தலைவன் வருகிறான். வந்தவன் தோழியிடம் தான் செய்த தவறுக்காக வருந்தி தன்னைத் தலைவியிடம் சமாதனப்படுத்தி சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். அவள் அவனை நயமாக மனதில் போய்த் தைக்கும்படி குறிப்பாகத் திட்டி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

தலைவனிடம் தோழி பேசுகிறாள் “ஐயா நீர் யாரோ, நாங்கள் யாரோ? உம்முடன் புலந்து எமக்கு என்ன பயன்? ஓர் இளைய மகளை அழைத்து வந்து நீ நம் வீட்டிலேயே இன்புற்றாய் என ஊரார் பேசுகிறார்கள். அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் பேச விரும்பவில்லை. எங்கள் வளைகள் நெகிழுமாறு நாங்கள் மெலிந்து வாடினும், உம்மை ஏற்க விரும்பவில்லை. நீர் எங்கேனும் போவீராக உம்மை யார் தடுக்கப் போகிறார்கள். உம் விருப்பம் போல செய்யும். போய்விடும்” என்று கடிந்து பேசுகிறாள் தோழி.

அவள் அத்துடன் விடவில்லை. முதலில் அவன் ஊரைச் சொல்லி அங்கு திரியும் எருமை மாடுகளைப் பற்றி கூறி அத்தகைய ஊரனே என அழைப்பதன் மூலம் அவனது ஒழுக்கக்கேட்டை குறிப்பாக - ஆனால் மிகக் கடிதாக, நகைச்சுவைபட கூறிவிடுகிறாள். மனச்சான்று உள்ளவனாயின் வெட்கித் தலைகுனிவான் என்பதை உணர்த்தும் பாடல்,

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்

ஊர்மடி கங்குலின் நோன்தனை பரிந்து

கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி

நீர்முதிர் பழனத்து மீனுடன் இனிய

அந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை

வண்டுது பனிமலர் ஆரும் ஊர்”

(அகம்-46)

தான் நின்ற இடம் சேணத்தாலும் நீராலும் சேறானதால் அதை வெறுத்து, சிவந்த கண்களை உடைய எருமை மாடு ஊர் உறங்கும் நேரத்தில் வலிய கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு, கூரிய முள்ளை உடைய வேலியை கொம்பாலே நீக்கிக்கொண்டு நீர் நிறைந்த வயலில் மீன்கள் சிதறி ஓட, துளையுடைய வள்ளைக் கொடியைச் சிதைத்துக்கொண்டு தாமரையின் வண்டுமொய்க்கும் அன்று மலர்ந்த புதிய பனி படர்ந்த மலர்களைத் திண்ணும் ஊரனே என்று கூறுவது தலைவனை நகையாடும் அங்கதமாகும்.

தலைவன் தான் வாழும் இல்லறத்தைப் பேணாது, அதைக் கெடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான். ஊர் உறங்கும் நேரத்தில் தன் கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்ட எருமை போலக் கட்டுப்பாட்டை மீறி அறநெறியாகிய வேலியைக் கடந்து பரத்தையர் சேரியாகிய குளத்திற்குப் போனான். இளைய பரத்தையராகிய தாமரை மலர்களுடன் கூடி இன்புற்றான்.

இதில் எருமைமாடு தலைவன், அது நின்ற இடம் வீடு, வேலி முதலியவற்றைக் கடந்து கட்டுப்பாட்டை மீறியது. வண்டுபுது புதுமலராம் தாமரையைத் தின்றது தலைவன் பரத்தையைக் கூடி மகிழ்ந்தது. இத்தகைய எருமைகள் திரியும் ஊரனே என்பதில்தான் நகைச்சுவையுடன் கூடிய “அங்கதக் குறிப்பு” உள்ளது.

முடிவுரை

மனிதர்களின் அல்லது சமூகத்தின் பல்வேறு குற்றங்குறைகளைக் கூறுவனவாதலின் இதனை அங்கதம் எனக் குறிப்பிட்டனர். தீங்கின் தீமையையும் நல்லதன் நன்மையையும் அறவுரைப்படி கூறிக்காட்டுவது அங்கதமாகும். அங்கதம் குறிப்பாகக் காட்டி அதனை உணர்த்தும். மேலும் தனிமனிதனைச் சாடுவதும், தனிக் குழுக்களை, சாதியை, சமூகத்தை சாடுவதும் அங்கத மரபாகும்.

பார்வை நூல்கள்

- ◇ தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணர், கழக வெளியீடு
- ◇ மு.வரதராசன்(உ-ஆ), திருக்குறள்.
- ◇ கவிஞர் பத்மதேவன், விவேக சிந்தாமணி.
- ◇ புறநானூறு - ச.வே.சு, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- ◇ அகநானூறு - ச.வே.சு, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- ◇ தமிழண்ணல், தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள்.

